

betalt, den skal træde tilbage igjen, naar man misbruger det nuværende Forhold.

L. C. Larsen: Jeg maa i Modsatning til, hvad der nylig er sagt, bemærke, at vi bør gaae en anden Vej. Vi skulle ikke, naar vi ville expropriere en Eiendom, først ved Lovgivningen forringe dens Værdi, for siden at faae den for godt Kjøb, men vi skulle give den Erstatning, der kan tilkomme Den, som man vil tage Eiendommen fra, og dernæst skulle vi ikke flaae de Fattige og Trængende, de milde Stifter og dem, der ikke kunne arbejde, for at berige dem, der kunne arbejde. Vi skulle give dem det, som de efter deres Contract ere berettigede til at forlange opfyldt, men Videre ikke.

Tscherning: Der findes i Danmark under den danske Fattiglovgivning ingen Fattige, som savne Hjælp, og de Folk, som man her troer at man vil skaffe for stor Fordeel, det er dem, som bære de Fattige og os Alle paa deres Skuldre; det er det sande Forhold. Dersom nogen af de Fattige, som her er Spørgsmaal om, virkelig skulde komme til at savne Hjælp — de savne ikke Noget, thi de faae mere, end de nogenstunde for have havt — men selv om det skulde blive Tilfældet, saa bærer jo hele den store Befolkning, som yder Skat, atter denne Byrde paa sine Skuldre, og de Fattige og Trængende, som det ærede Medlem taler for, de yde jo hver Dag Skat i et større Forhold, end nogen af os Andre.

Tillisch: Det er jo en aldeles forunderlig Mening, den ærede Rigsdagsmand har. Han antager, at Fæstebonden i Danmark lever under saadanne Kaar, at den paa nogen Maade kan sammenlignes med Almisø og Hospitalslemmer (Tscherning: Det troer jeg ikke!). Han vil have, at vi skulle nægte de ulykkelige Mennesker, hvis sidste Tilflugt det er, at komme i et Hospital, hvor de netop faae Saameget, at de kunne friste Livet, enhver Bequemmelighed og Nydelse i Livet og bortskjænke det, der med Rette tilkommer dem, til Andre, som ikke have den fjerneste Ret dertil. Overhovedet taler den ærede Rigsdagsmand saameget

om Fæsterens betrykte Tilstand, hvorledes han flaaes og udsuges, ja, han brugte flere Udtryk, som jeg ikke erindrer, men er det en rigtig og berettiget Skildring af den danske Fæstebondens Tilstand? (Jo, Jo!) Saa! lad os see hen til Haandværks- og Handelsstanden, ja, til Embedsstanden med, hvormange af dem er i en saa god Stilling, som Fæstebonden? Om ogsaa Indfæstningen undertiden er temmelig høj, hvad erholder Fæstebonden saa derfor? Han erholder ikke alene et tarveligt men godt Udkomme for sig selv og for hele sin Familie, saalænge han lever, han erholder Sikkerhed for sin Enkes Forsørgelse, han faaer Midler til at sammen spare Saameget, at hans Søn efter ham ogsaa kan faae Gaarden i Besiddelse, og han giver dog ofte ikke Saameget i Indfæstning af Gaarden, som tilfikkter ham alle disse Fordele, som en Haandværker eller Handlende heri Byen i et eneste Aar maa give alene for at faae en elendig Bolig for sig og sin Familie.

Tscherning: Maa jeg blot gjøre den ganske korte Bemærkning, at jeg har talt om Salgsflaeriet, ikke om Fæsteflaeriet, og hvad det sidste angaaer, har jeg talt om, at Enker ere solgte for 1200 Rd.

Mourad: Naar det er bestemt, at Eiendommen skal vurderes som en Fæstelovgivning uindergiven Eiendom, da forstaaer jeg derved selvfølgelig den Deel af Fæstelovgivningen, som kommer til Anvendelse paa en Eiendom, der bliver fri Eiendom, saaledes at naar Eieren ikke selv vil bruge den paagældende Eiendom, maa han enten bortfæste den eller bortforpagte den paa lovbestemt Maade; dette er min bestemte Opfattelse af dette Forhold. Der kan iøvrigt være saadanne særlige Omstændigheder og Forhold, at denne Indskærkning i den frie Afbenyttelse af Eiendommen har en større eller mindre Betydning; jeg indrømmer, at den paa sine Steder maaskee er en forsvindende Størrelse, men i alle andre Tilfælde kan den derimod have en ikke uvæsentlig Betydning. Forøvrigt kunne jo Ordene maaskee opfattes paa en anden Maade, derpaa skal jeg ikke indlade mig, men jeg maa bestemt udtale, at enhver som helst Opfattelse, der udelukker den af